

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a Mgr. Barbory Berkové v právní věci žalobce **MASOX a.s.**, se sídlem v Praze, Václavské nám. 794/38, zastoupeného Mgr. Alešem Smetankou, advokátem se sídlem v Praze, Jungmannova 745/24, proti žalovanému **Magistrátu města Ostravy**, se sídlem v Ostravě, Prokešovo nám. 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2014, č. j. SMO/302228/12/OFR/HI, ve věci místního poplatku,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 17. 3. 2014, č. j. SMO/302228/12/OFR/HI se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Aleše Smetanky, advokáta se sídlem v Praze, Jungmannova 745/24.

O d ů v o d n ě n í :

A.

Žalobou podanou dne 19. 5. 2014 se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 17. 3. 2014, č. j. SMO/302228/12/OFR/HI, jímž bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu

městského obvodu Ostrava - Jih (dále jen „správce poplatku“) ze dne 28. 6. 2012, č. j. 37359/12/OFR/Lib, platební výměr na místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobce – s výhradou – splnil ohlašovací povinnost k jiným technickým herním zařízením ve smyslu Obecně závazné vyhlášky č. 15/2010 ze dne 15. 12. 2010 (dále jen „obecně závazná vyhláška“). V ohlášení uplatňuje výhrady a uvádí, že platná právní úprava neobsahuje definici termínu *jiné technické herní zařízení*, jedná se tedy o neurčitý obecný pojem a žalobce má za to, že by místní poplatek neměl být vyměřen za jednotlivé koncové terminály, nýbrž pouze za každý centrální loterní systém. Žalobce dále uvedl, že v tomto duchu hodlá taktéž dostat své povinnosti a uhradit místní poplatky. Dne 28. 6. 2012 byl správcem poplatku vydán platební výměr. Žalobce reagoval odvoláním obdobným žalobním bodům, o němž bylo žalovaným rozhodnuto dne 17. 3. 2014 tak, že odvolání žalobce se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.

Žalobce namítá, že:

- 1) napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Žalobce má za to, že v napadeném rozhodnutí ani platebním výměru není řádně osvětlen způsob vyměření poplatku ani stanovení konkrétní výše místního poplatku za jednotlivé koncové terminály. V této souvislosti žalobce poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky č. j. 1 As 39/2004-75 ze dne 21. 12. 2005, č. j. 9 As 71/2008-109 ze dne 23. 7. 2009 a č. j. 31 Af 25/2012-234 ze dne 30. 5. 2013. Všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz);
- 2) navýšení místního poplatku je nezákonné. Uložená sankce je nepřiměřená, neboť žalovaný nezohlednil konkrétní okolnosti daného případu, a tím došlo ke zneužití správního uvážení. V neposlední řadě žalobce namítá, že nejsou dány podmínky pro uložení sankce v podobě navýšení místního poplatku. Žalobce své povinnosti hradit místní poplatek za provozovaná jiná technická herní zařízení dostal, neboť místní poplatek vždy hradil ve výši, která se zakládala na jeho právním názoru, a to s ohledem na konstrukci způsobu výpočtu a úhrady místních poplatků obsaženou v zákoně o místních poplatcích, dle které je poplatník povinen poplatek vypočíst a následně jej správci poplatku uhradit. Správce poplatku je povinen vyměřit poplatek v případě, že se domnívá, že poplatek nebyl uhrazen včas či ve správné výši. Žalobce v této souvislosti odkazuje na § 139 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), které stanoví, že *„je-li daň vyměřená správcem daně vyšší než daň tvrzená daňovým subjektem, je rozdíl splatný v náhradní lhůtě do 15 dnů ode dne právní moci platebního výměru.“* Žalobce tedy uzavírá, že se nemohl před právní mocí platebního výměru dostat do prodlení, a tedy nemělo být přistoupeno k navýšení místního poplatku již spolu s vydáním platebního výměru. Žalobce dále namítá, že se žalovaný nevypořádal s většinou odvolacích námitek směřujících proti navýšení místního poplatku.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. K jednotlivým žalobním bodům odkazuje na obsah napadených rozhodnutí a dále uvádí, že z obsahu tabulky, která je součástí platebního výměru, je jasně seznatelná konkrétní výše vyměřeného poplatku

k jednotlivým zařízením. K namítané nezákonnosti navýšení místního poplatku žalovaný toliko uvádí, že zohlednil jednání žalobce a odůvodnění považuje za řádné a případné nedostatečnosti zhojené v doplnění odůvodnění odvolacím orgánem. Podmínky pro uložení sankce byly dle názoru žalovaného dány, když použití ustanovení § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném od 16.6. 2010 do 31.12.2011 (dále jen „zákon o místních poplatcích“) má přednost před ustanoveními daňového řádu.

B.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

C.

Není možno žalobci přisvědčit, že z rozhodnutí správce daně a žalovaného není seznatelný způsob stanovení ani konkrétní výše místního poplatku za jednotlivé koncové terminály [žalobní bod 1)]. Z platebního výměru je jasné patrné co je předmětem místního poplatku (uveden je název i výrobní číslo jiného technického herního zařízení), období za které je místní poplatek vyměřován (od 1.1. do 31.12.2011) a jednotlivá období, za která je žalobce povinen uhradit poplatek ve výši 5 000,- Kč (odůvodnění upřesňuje tabulku, kdy účtovaná částka za tříměsíční období je uvedena vždy k prvnímu měsíci účtovaného období – Obd. 04,07,10, krom prvního období, kde je zaúčtováno k poslednímu měsíci).

D.

Žalobce dále rozporuje sankční navýšení místního poplatku [žalobní bod 2)]. Jak dovodil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34, publ. pod č. 3096/2014 Sb. NSS, sdělil-li poplatník řádně své pochybnosti a výhrady proti poplatkové povinnosti a současně požádal o vydání platebního výměru, má správce místního poplatku povinnost platební výměr vydat.

Z takové povinnosti pak plyne povinnost vydat tento platební výměr jako akt poprvé závazně určující výši daňové (poplatkové) povinnosti, tj. bez připojení sankcí za nezaplacení poplatku. V nyní posuzované věci žalobce jasně vyjádřil své pochybnosti o své poplatkové povinnosti a požádal o vydání platebního výměru. Reakcí správce poplatku tak mělo být vydání platebního výměru na poplatkovou povinnost, ovšem bez současného stanovení sankce. Pokud tedy správce poplatku již v tomto prvním platebním výměru žalobce za porušení jeho platební povinnosti sankcionoval, učinil tak předčasně.

Krajský soud sdílí názor žalobce, že napadené rozhodnutí žalovaného je z pohledu přezkoumání výše navýšení místního poplatku nepřezkoumatelné z důvodu nedostatečného odůvodnění takového postupu.

Navýšení včas nezaplacené části poplatků je věcí volného uvážení správního orgánu. Ačkoliv zákon o místních poplatcích neobsahuje žádná kritéria, která by

správní orgán byl povinen při své úvaze o navýšení poplatku zohlednit, nezbavuje tato skutečnost správní orgán povinnosti řádně odůvodnit, proč k navýšení přistoupil, včetně důvodů, které ho vedly ke stanovení výsledné částky. Užití volného uvážení neznamená ani libovůli správního orgánu, ani oprávnění rezignovat na řádné odůvodnění rozhodnutí. Správní orgán je naopak i v těchto případech omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně (různost rozhodování ve stejných či obdobných věcech může být právě projevem ústavně reprobované libovůle), tj. zejména principem rovnosti, zákazem diskriminace, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil.

Tak tomu však v projednávané věci zjevně nebylo. Správce poplatku v platebním výměru pouze poukázal na to, že žalobce místní poplatek doposud neuhradil. Žalobce již v ohlášení uvedl důvody, pro které má za to, že není poplatníkem ve smyslu uvedené obecně závazné vyhlášky a svůj právní názor v ohlášení odůvodnil. V odvolání žalobce namítal nezákonnost provedeného navýšení a především jeho nedostatečné odůvodnění. Žalovaný se s odvolacími námitkami, týkajícími se navýšení místního poplatku, vypořádal toliko v obecné rovině, když pouze doplnil a rozvedl myšlenku negativních dopadů provozu hazardních her v oblasti sociálních jevů.

Předmětná právní úprava v praxi narazila na pochybnosti ohledně definice pojmu *jiné technické herní zařízení* a v tomto důsledku i na pochybnosti ohledně oprávnění obecních úřadů příslušný poplatek vybírat. Tyto pochybnosti odstranil až následně Nejvyšší správní soud. Pochybnosti o ústavnosti zákona o místních poplatcích vyvolané způsobem, kterým byl tento zákon přijat, ukončil Ústavní soud nálezem ze dne 9.1.2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12. Nemalé výkladové problémy způsobovala také otázka vyměřování posuzovaného poplatku a s tím spojená možnost případné obrany v případě nesouhlasu poplatníka s poplatkovou povinností. Otázka, zda se žalobce mohl a měl v případě nesouhlasu s poplatkovou povinností bránit jiným způsobem, než pozdní úhradou poplatku, je otázkou, která byla vyřešena až v r. 2014 již odkazovaným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.

Výše uvedené okolnosti správní orgány při odůvodnění provedeného navýšení zcela pominuly. Jednou ze základních povinností správce poplatku je šetřit práva a právem chráněné zájmy poplatníků (§ 5 daňového řádu). Mezi tyto chráněné zájmy patří též ochrana vlastnictví a ochrana důvěry jednotlivce v právo (součást principu právního státu), tedy ústavně chráněné hodnoty. Stejně tak tato práva musí brát v úvahu i soudy, neboť dle čl. 4 Ústavy jsou základní práva a svobody pod ochranou soudní moci. V demokratickém právním státě nemůže být zájem na vybrání co možná nejvyššího poplatku samoúčelný, ale musí v konečném důsledku respektovat základní ústavní příkazy. Ve věci žalobce tedy bylo na místě, aby správce poplatku zohlednil konkrétní skutkové a právní okolnosti posuzovaného příběhu a tyto úvahy promítl do odůvodnění navýšení poplatku, případně od tohoto navýšení upustil.

E.

Pro důvodnost žalobního bodu 2) tedy krajský soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil a věc vrátil podle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

Právními názory vyslovenými v tomto rozsudku jsou daňové orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

F.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce byl v řízení úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek		3.000,- Kč
b) odměna advokáta ve výši 3.100,- Kč bez DPH / úkon při poskytnutí těchto úkonů právní služby:		
1) příprava a převzetí věci	§ 7, § 9 odst. 4 písm.	
2) sepsání žaloby	d) vyhl.č. 177/1996 Sb.	6.200,- Kč
c) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300,- Kč bez DPH / úkon při poskytnutí úkonů právní služby uvedených ad b)	§ 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb.	600,- Kč
d) DPH 21% z částek uvedených ad b) - c)	§ 57 odst. 2 s.ř.s.	1.248,- Kč
<i>C e l k e m</i>		<i>11.228,- Kč</i>

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen o. s. ř.) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 12. listopadu 2015

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu